

El Centenari de la Renaixença no serà res al costat del primer Centenari d'EL BE NEGRE, que celebrarem la setmana vinent

NÚMERO EXTRAORDINARI

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

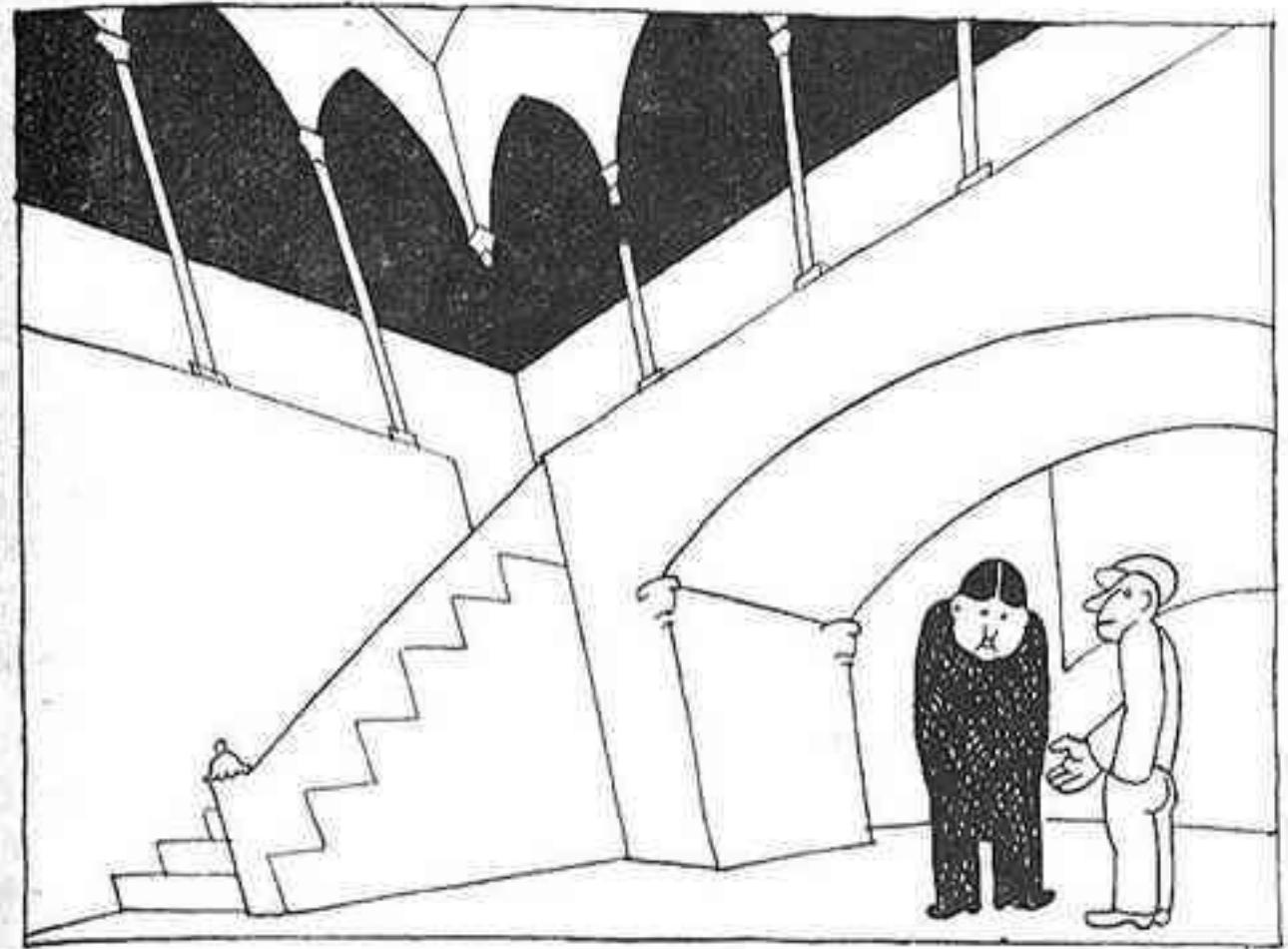
Auy III - Núm. 99

Barcelona, 9 de maig de 1933

FESTES DEL CENTENARI...

La primera
SESSIO BE NEGRE
al Coliseum, no
serà pas la darrera

Preu: 20 cèntims

El Conseller de Sanitat ha contestat la int. pel·lício sobre el Port, adreçada a Conseller del Treball. (Dels diaris)

—Però, no és vossté, senyor Casals, el Conseller del Treball?

—Em penso que sóc el Conseller del Descans.

La passada del Zeppelin

Escenes nocturnes a cal Alcàde

Mentre el Dr. Aiguader dormia tranquil·lament dissabte a la nit amb el son del just que li havia proporcionat la ingestió de tres tabletes de dormífer Marmotter, el timbre del telèfon el despertà amb el seu so sempre extemporani de campaneta presidencial subversiva.

L'alcalde de Barcelona es desperta, enceguït el llum i mira el rellotge.

—Té, és estrany — digué —, era dimarts i ara és diumenge (eren les cinc del matí).

Agafà el telèfon i digué allò que diuen a les pel·lícules.

—Allò Berlin!

Però era del Prat que li telefonaven. Es tractava d'un radiograma rebut del Graf Zeppelin.

—Bafa! — digué el Dr. Aiguader. I a enuita corrents es posà el pijama damunt de la samarreta i calcots i cridà la seva filha perquè les des de secretaria. Un alcalde sense secretaria a les cinc del matí hauria estat inconcebible. En Casanova hauria guanyat deu punts encara que la partida ja estava acordada.

La noia es va penjar al telèfon i va dir també allò d'«allò».

—Apunti.

—Digui.

—Schaffen hacengessellschaft hof auf kartoffel und...

—Esperí, esperí, que ho apuntare. Què ha dit?

—Schaffen...

—Com?

—S.

—S, segueixi.

—ch.

—ch, segueixi.

El dictat del radiograma durà una hora i mitja; però quan el missatge va ésser copiat i tota la família reunida i deserta, va resultar que ningú no sabia l'alemany.

—Ja feia bé en Vichier — va comentar l'alcalde — quan volia que els agents de circulació fossin polítics. Ara n'arriem a despertar un i sabrem de què va.

Quan, més tard, el Dr. Aiguader va anar al camp de la Volateria es va assabentar, per la calma de l'aire i pel que féu el Graf Zeppelin, que el radiograma deia que el dirigible no es podria aturar a Barcelona a causa del mal estat del temps.

Sembla, però, que la veritable causa era què, per baixar, el Graf Zeppelin havia de deixar anar gas i al camp no hi havia prou gasos per a tornar-lo a inflar.

LA RABIA

El senyor i general Dencás va declarar l'altre dia als periodistes que la ràbia s'estenia cada dia més per Catalunya.

Té raó. Es tracta precisament de la ràbia contra en Dencás.

A la pàgina 2: Les poesies premiades a los Jocs Florals de diumenge.

KERENSKY ens explica, de franc, la veritat sobre Rússia

Kerensky! Com qui no diu res! Tant bon punt ens assabentarem de l'arribada a Barcelona d'aquest home, car de la Història, ens posarem en moviment per tal d'arrencar-li unes declaracions especials per El Be Negre.

Assabentats que s'estatjava a l'Hotel Orient, cap allí ens dirigírem. L'hall estava completament buit. Qui ens assabentaria del lloc on es trobava Kerensky? Per fi, veiem un cambrer. Li donem un copet a l'espatlla.

—El senyor Kerensky? Tindrà la bondat d'indicar-nos?

—Sóc jo. Què voleu? — ens digué l'interpellat, deixant-nos amb un paix de boca oberta.

—Perdoni. Com que el veia vestit, així, de negre.

—No ho veieu que ja vaig caracteritzar per a la conferència?

Li exposem les nostres intencions. Kerensky, amablement, ens prega de seure i acceptar una cigarreta. Comença la conversa.

—M'heu trobat — ens diu — en una de confidències. Us diré coses molt imposants, si em prometeu no escampar-ho gaire.

Per a tranquil·litzar-lo quant a l'abast de l'escampadissa, li diem que les seves manifestacions sortiran publicades a «La Humanitat». Tranquilitzat del tot, Kerensky continua:

—Rússia, amic meu, és un bluff. Us admira? Us ho diré en català per a millor explicar-me: Rússia és una bola.

—Però... i els mapes? — conseqüim respondre nosaltres, mig refets de la sorpresa.

No em referixo pas a una bola geogràfica, sinó a una bola històrica, política i social. A Rússia, no hi ha passat absolutament res. Tot això del comunisme, dels soviets, etc., és un conte de la vora de l'issa, propi per a contar-lo un jutge a l'escalf de la llar de l'issa.

Nosaltres intentarem replicar.

Però Kerensky no ens deixa temps. Portat per l'ànima russa que l'aguenta, ens engegà una torrentada de paraules:

—No ha existit mai la Revolució russa. Tot plegat fou una formidable mixtificació, inventada per enganyar els pagesos occidentals. El tsar de Rússia no és mort. No feu res més que afaitar-se i canviar-se el nom. Avui dia es fa anomenar Stalin i continua governant el seu país. Tots els comissaris del poble no són altres que els seus antics ministres.

—No és possible! Però, vós...

—Ah! amic meu. Jo vaig fer el presssec. Vaig prendre'm de bona fe tota aquella farsa que conjuminà en Rasputin. Vaig creure que la meva pàtria vivia uns moments històrics i que jo estava erudit a salvar-la. Infeliç de mi! Tot estava previst i acordat a l'avancada. Una oficina de propaganda formidable, com no poden arribar a imaginar, féu creure al món que allí es feia una revolució, s'enderrocava un règim, etc., etc. Ni un mo-

Magnifica i desusada solemnitat de la dels Jocs Florals d'enguany! Amb molt bon encert, el consistori de la Gaia Festa decidí celebrar-los en el Palau de Belles Arts, en lloc d'aquell inadequat Palau de la Música Catalana que els arquitectes del G. A. T. C. P. A. C. construiran al carrer Alt de Sant Pere. Els Jocs Florals, a Belles Arts, guanyaren esclat i gentilesa.

A l'estraza presidencial hi segué el senyor Bisbe, al qual feien costat el President de la Generalitat i el President del Comitè del Ram de la Construcció. El Consistori dels Jocs era au grand o-

plet, talment com si es tractés del Consistori barceloní a l' hora d'un banquet. Entre altres barbes més o menys venerables, admirarem les dels senyors Francesc Mateu, Raimond d'Abadal, Pare Miquel d'Esplugues, Octavi Salter, Apelles Mestres, etc.

Després d'un discurs inspiradíssim que pronuncié el senyor Abadal, el secretari procedí a obrir les pliques, prescindint de l'obligada memòria, perquè resultà que l'havia perduda. Alguns maliciós deien que la hi havien presa. Ningú, però, no pogué comprovar que els regidors radicals que assistiren a la festa s'haguessin acostat al senyor secretari.

Resultà guanyador de la Flor Natural el cònsol Josep Carner, príncep de les lletres catalanes. Seguint el ritual dels Jocs, totom es sorprendé i aplaudí el guanyador, el qual, també seguint el ritual i el senyor Ribé, es dirigí a cercar la Reina de la festa. Per una atenció delicada que revela els dots diplomàtics del senyor Carner, l'elecció de Reina dels Jocs Florals ha recaguït enguany en la persona gentilissima de Miss Murcia, quedant així esborrada de cop la campanya infantil i injuriosa de què ha estat víctima entre nosaltres la formosa regió germana.

El senyor Carner procedí a la lectura de la poesia galardonada, peça bellissima, digna de la musa que l'ha conceuda. Hi donem un fragment, resguardant de perfums bucòlics:

At, Pepet,
si vas a l'hort,
cull tomàquets,
cull tomàquets.
At, Pepet,
si vas a l'hort,
cull tomàquets i un pebrot.
Si vas a l'hort!

Una gran ovació acollí la lectura d'aquesta joia de la lírica moderna.

La Viola d'Or correspongué a Mossèn Camil Geis, per un seu poema profundíssim, que cantava la Fe amb estrofes cisellades en el mistic foc de la religió. Llegiu-ne, si no, aquest fragment:

Els esclops de Déu
van fer caure, van fer caure,
els esclops de Déu
van fer caure. Sant Joan.
Sant Pere li va al darrera,
amb un flabiol sonant.

Acabada la lectura del poema de mossèn Geis, el senyor bisbe plorava d'emoció. Calgué que la bella regina prestés al virtuós prelat el seu finíssim mocador, per eixugar aquelles senides llàgrimes.

L'englantina enguany ha estat adjudicada a un poeta mallorquí, Guillem Colom, el qual, com el seu illustre homònim, ha nevagat, entre altres, la Daurada a la mare pàtria, per dipositar als seus peus la garba olorosa del seu cant poètic, que assegura a través dels segles que els mallorquins han estat, són i seran catalans. Donem una quarteta de l'oda premiada, reveladora del tremp poètic i pa-

tròtic del Colom mallorquí:

jo sóc català
i porto barretina,
i al qui em diguis res
hi tallo la sardina.

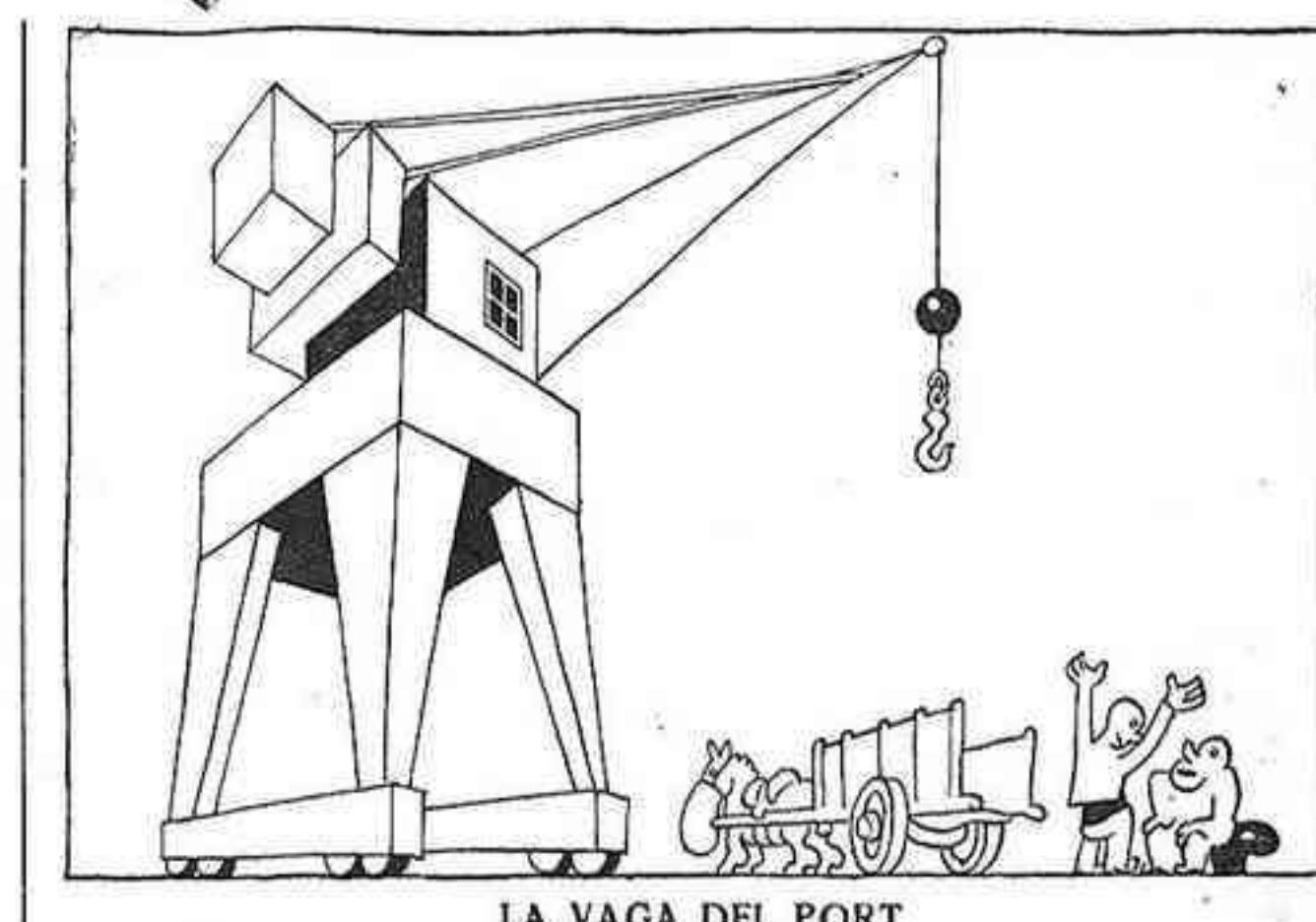
En acabar la lectura colomista, l'auditori delicava d'entusiasme patriòtic. Tothom cridava:

—Guillem! Guillem!

La sala va restar mig buida. Aprofitant la soledat, pujaren a l'estraza tots els poetes menors, iròdits i clandestins, els quals es llançaren com una llopada damunt els accessits, mencions honorífiques i altres consoladors. Calgué retirar una miqueta de la Regina per alliberar-la de la voracitat dels «vates».

Això de «vates» ho digué l'illustre poeta Eduard Marquina, en llegir el discurs de gràcies, escrit en la seva llengua d'adopció, la mateixa que usa don Joaquín Montaner i que, malgrat aquests usos, encara es troba en bastant bon estat. Aprofità l'oportunitat, el senyor Marquina, per a regalar-nos l'oida amb aquella llerra que escriví per a la «Marxa Reial», i que actualment ha restat injustament en l'oblí.

La festa acabà amb el toc d'Els Segadors, oits amb la uncio major. La desfilada resultà vistosissima, digna colofó de l'esclat magnífic d'aquests Jocs Florals que s'han escaigut bellament en l'aventura de la commemoració del centenari de la nostra Renaixença.

LA VAGA DEL PORT

—Aquest cavall també és esquirol?

—No cridis, que ell no ho sap.

EXITS D'«EL BE NEGRE»

El Comitè del Cinema està a punt de declarar la vaga de la fam

Com era d'esperar, l'edició passada d'El Be Negre s'exhaurià tres hores abans de l' hora normal en què s'exhaureixen les altres edicions. El fet l'hauríem considerat normal si l'exhauriment s'hagués produït dues hores abans de l' hora normal, però esperàrem que en aquest temps l'exhauriment els elements cinematogràfics; però l'anormalitat d'ésser tres abans,

és a dir, dues normals i una d'anormal, ens féu sospitar tot seguir que l'activitat dels exhauridors provenia d'alguna cosa més que del simple desig de llegir El Be Negre. Calia que hi hagués la intenció d'assabentar-se del que deia la sensacional informació, i essent així, els autors de l'anormalitat no podien ésser altres que els honorables membres del Comitè del Cinema. Després, però, els lectors veien com després nosaltres varem veure que ens equivocàvem, no en la suposició que fossin els membres del Comitè, sinó en la que fos per assabentar-se de la informació.

Per modestament, saber els elogis que ens dedicaven, ens amagàrem al despatx del Comitè a la Generalitat, darrera la mecanògrafa, les dues màquines d'escriure i els dos telefons.

Els hi passàrem tota la setmana, i res; però el dissabte, cap al tard, s'obri la porta amb precaució, entrà l'assessor tècnic senyor Carner Ribala, i es va asseure al cantell d'una cadira. S'obri la porta amb precaució, s'obri la porta amb precaució, s'obri la porta amb precaució, i entraren altres tres membres, i es varen asseure al cantell de tres cadires. I callaren fins que, timidament, es posaren a parlar.

—No en queda cap?

—Ni un.

—Els heu comprat tots?

I el qui ho deia assenyala sovint una taula uns paquets d'El Be Negre.

Se sentí un plor. En Miquel Josep, amb el cap entre les mans, plorava com una criatura.

—Però, ésser i dic que no l'he llegit?

—En Font ens ha dit que no l'ha llegit, i si en Font diu que en Gassol no l'ha llegit, és que no l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisament perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisament perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisament perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font diu que no l'ha llegit, que estic segur que l'ha llegit.

—Dissabte, mirí, és precisamente perquè en Font di

**Les converses de Barcelona
La cultura té l'avenir assegurat**

A la tarda del dissabte passat se celebra la primera de les «Converses de Barcelona» sobre l'avenir de la cultura. Aquesta sessió inaugural fou presidida, en representació del conseller d'Agricultura de la Generalitat, pel senyor Farreres i Duran, que tenia a la seva dreta la senyoreta Laura Brunet i a la seva esquerra el senyor Lluís Capdevila.

En aquestes «Converses» hi assisteix l'élite de la intel·lectualitat barcelonina. Apuntem entre altres, els noms dels dramaturgs senyors Mantua, Oliva i Carrion; els poèts senyors Perernau i Esclatas; els periodistes senyors Dueñ Salvat i Montero; el crític senyor Bernat i Duran; el pensador senyor Pich i Pon, etc. Ningú no estranyarà que amb una concurredora tan exquisidament seleccionada aquestes «Converses de Barcelona» assoleixin una altra poques vegades vista.

El tema de la primera sessió fou «Què és la cultura?», qüestió que tingué la virtut d'interessar enormement per la seva novetat, els reunits. Després de profundes, ensens que enlairades, meditacions, hom acordà que la cultura és una cosa molt necessària i que, fet i fet, el saber llegir i escriure mai no fa cosa. Algun dels conversadors va assegurar fins i tot que provava d'aprendre'n.

Després, el senyor Lluís Capdevila que representava l'Editorial Llibertat, S. A., anunciat la pròpria aparició de «La Campana» com a diari de la nit. Els congressistes apreciaren com cal la magnitud d'aquest esdeveniment, que ve a reforçar l'obra de «La Humanitat» en favor de la cultura.

L'editor senyor Saixó Ferrer tingué la gentilesa de repartir a cada un dels assistents alguns dels llibres sortits de la seva casa, a fi que tothom pogués constatar els improbes esforços que el senyor Ferrer, en uniò de la senyoreta Laura Brunet, porta fets per assegurar l'avenir de la cultura.

El senyor Farreres i Duran pronuncià un breu però intensió parlament de gràcies acreditats als intel·lectuals il·lustres que havien respost a la crida de la Generalitat i havien volgut portar llur col·laboració a aquesta obra benemèt. L'orador esmaltà el seu discurs amb unes quantes anecdotes de la seva vida d'estudiant, oferint-les com a exemple i recoment en aquests dies d'incultura desfermada.

Per tal d'assegurar-li l'avenir, al final de la sessió fou acordat fer passos perquè la cultura fos collocada a l'Ajuntament.

**LA BORSA
LA VIDA**

COTIZACIONS

Los Jochs Florals	1.000
March's	1
Inspectora de sorolls	15
Obstrucció	100
Construcció	10
Port	110
Aeri. port	0'10
Zeppelin	aaah!

Mercat encalnat. Segueix la depressió motivada per la continuïtat de l'obstrucció, la manca de construcció i l'eixès de producció.

Inspectora de sorolls comença amb bon peu amb el nomenament de quinze empleats nous de trinca. El primer soroll que hauran d'inspecionar és el que ha fet l'últim nomenament.

Los Jochs Florals (emissió pergamí) han fet de les seves, com als bons temps del Castell dels Tres Dracs. És un paper que no perd.

NO TOSSIU
PRENEU
PASTILLES KLAM
TRES RALS CAPSA
LA PRIMERA US CONVENCRA

amb el cor a la mà

EL TRIOMF DELS JUSTOS

El prestigi que va adquirint El Be Negre a les més apartades esferes és una cosa que des de la setmana passada ha començat a fer pensar al nostre editor si no seria convenient d'adquirir per al nostre setmanari — i a pes d'or — la fama que fins ara havia gaudit «Le Journal de Genève». Gràcies a un solt publicat en el nostre passat número en el qual expliquem la possibilitat que el senyor Leroux cedis el seu Jordà per sentar-hi els expulsats de l'Església, que la notícia, arribant allò que se'n diu enllende les fronteres en castella, ha tornat al si de la família aquell parent prodig que el Sr. Casanovas denunciava un dia públicament a la sessió de l'Ajuntament com a culpable de la venda de càrrecs municipals.

Sembla que és gràcies a la tornada d'aquest fill, qui ha estat convençut que es declarés culpable de tot, que la nostra d'El Be Negre ha d'esser més verídica del que ell mateix es pensava, al menys si tenen èxit les gestions particulars dels interessats combinades amb altres gestions, igualment particulars, del Dr. Aiguader, que faran que, quan la Comarcal se'n adoni se'l trobi més nets que una patena laica i el parent prodig completament convençut — no se sap per quantes mils raons — que és l'inic culpable. D'aquesta manera la majoria de l'Església tornarà a ésser majoria de l'Església, els centres dels expulsats tornaran a la gran família i, quan vindran noves eleccions, en Casanovas haurà contribuït, com sempre, sense voler, que el Dr. Aiguader torni a ésser alcalde.

—Em creia que era un miurall

—No. Es un mahura.

OPOSITORS A GANDHIS

La Junta directiva d'una entitat d'aspirants a periodistes (gent seriosa i obstinada que practica la vaga de la fam d'una manera deliberada i conscient), anomenada Federació Catalana-Baleà i que té per factorum el senyor Carbonell secretari dilecte del famós periodista Eutènico Rodríguez, s'ha decidit a anunciar un pròxim Congrés a Reus.

Com que el seu desig de treballar per la classe en veu que no té límits, aquella directiva ha escampat la versió que vol anar a la formalització dels carnets de periodistes. Ja saben doncs tots els qui destiguen un carnet d'aquesta mena, que pagant una modestíssima quantitat mensual els el serà ràpidament lluirat.

I les autoritats ja saben també que poden començar a cordar-se l'americana, perquè no cal dir qui haurà de pagar la costellada de Reus.

Inspectora de sorolls comença amb bon peu amb el nomenament de quinze empleats nous de trinca. El primer soroll que hauran d'inspecionar és el que ha fet l'últim nomenament.

Los Jochs Florals (emissió pergamí) han fet de les seves, com als bons temps del Castell dels Tres Dracs. És un paper que no perd.

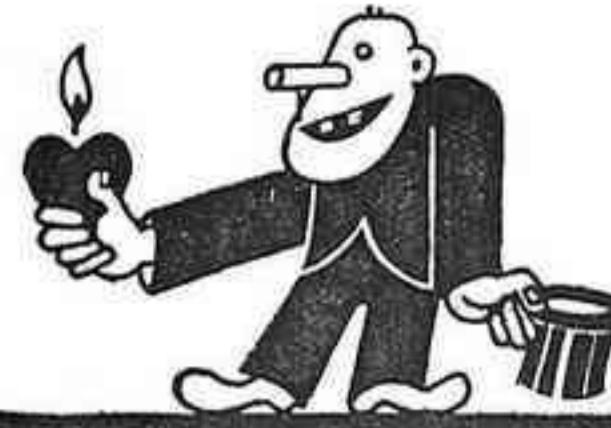
HOLLYWOOD BAR - DANCING
CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de
12 a 4 i festius de 7
a 9 (aperitiu)

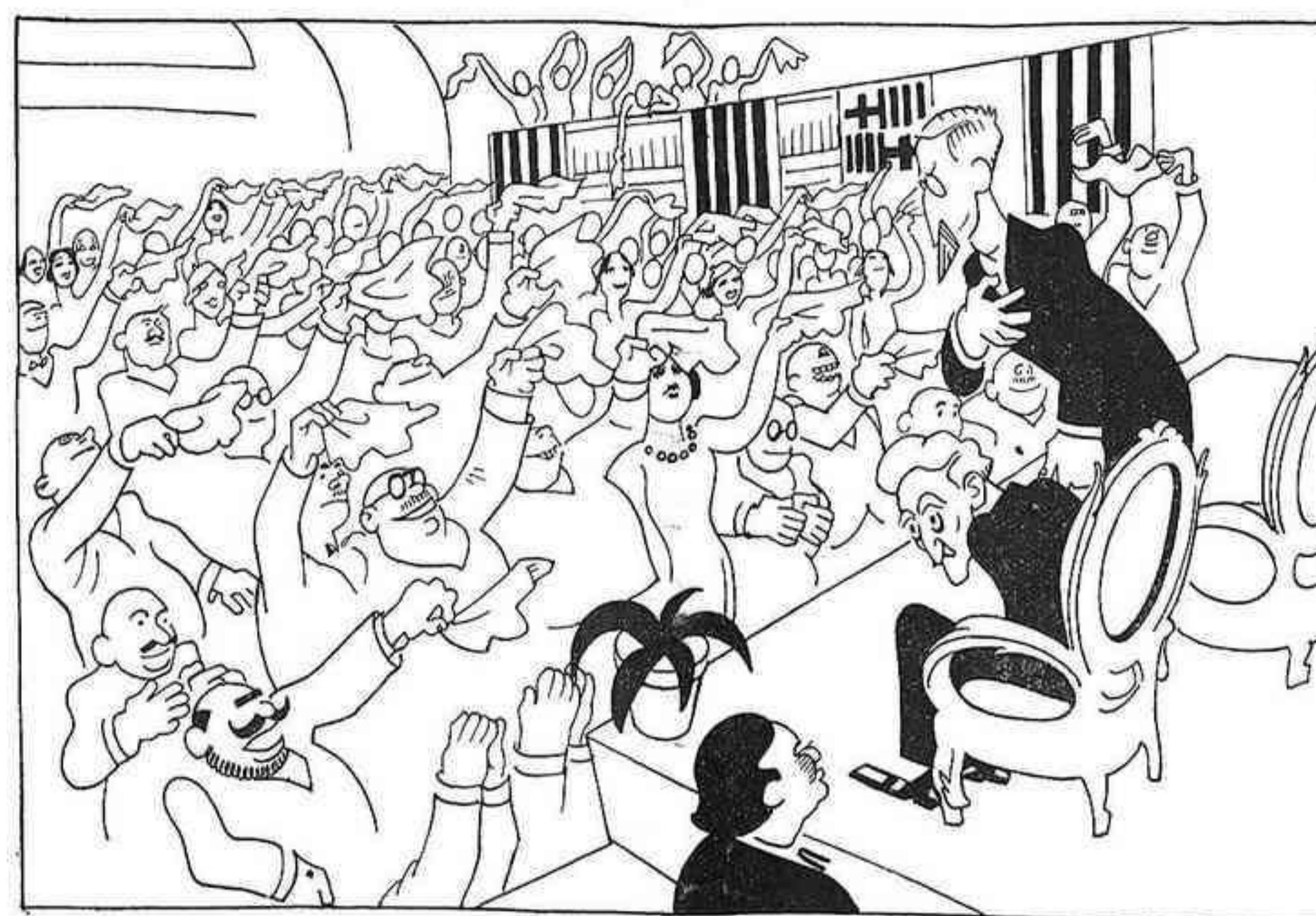
Colossal èxit de la
DEMON'S JAZZ
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

A una taula ben proveïda no hi pot mancar
XAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS SANT SADURNÍ DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

a la mà

L'OVACIÓ ALS JOCS FLORALS. — D. Francesc: Aquí ral! Al balcó el voldria veure!

COSES DE DON FRANCESC

A les «Galeries Empòrium» dijous passat es va cloure l'exposició de «Projectes de Sanejament A. S. A. J.». Don Francesc Macià, per un retard inexplicable en la persona que havia d'informar-lo sobre l'afacer, o bé per qualsevol altra causa que fóra difícil d'clarir en una persona d'activitats tan extraordinàries com el venerable President de la Generalitat, va presentar-se a inaugurar l'alludida exposició precisament en el previs moment que hom amava a clausurar-la.

Don Francesc, desitjós de treure magnificències a la seva pròpia planxa va començar a pseudo-embaldar-se amb les vitrines de la sala, les quals eren plenes de ceràmica de l'Aragai de Breda. En Macià, creient que es tractava de l'Aragai de la Rabassa Morta, feu tot satisfet:

—Ah, earam, de l'Aragai, eh?

Ves que tal!

Els de les «Galeries Empòrium», una mica escamats, anaven fent que sí amb el cap.

SERVIDORS DEL POBBLE

El senyor Carles Pi i Sunyer ha confessat intimament, però no prou fàcilment per al que El Be Negre no pogués assabentars' que no està pas gaire content del seu Consell de la Generalitat.

—Hi ha tres consellers que treballen — va dir — en Coronines, en Selvies i jo. Tres que no fan res; en Gassol, en Mies i en Casals, i un que treballa i que més valdrà que no fei res; en Dençàs.

En l'antic consell durant el govern Lluhi, almenys la unanimitat era absoluta; ningú no aixecava una palla de terra.

El lector de «La Veu» s'entreu amb el nou format

PERIODISME I PATRIOTISME

Un dels primers acords presos pels amics de «La Humanitat», senyors Companys, Aiguader i Tomàs i Pierra, fou el d'adjudicar tres sous mensuals als senyors Companys (600 pessetes), Aiguader (600 pessetes) i Tomàs i Pierra (800 pessetes), o sigui un total de dues mil pessetes.

En parlar de la plantilla general de la redacció (uns vint redactors) a la qual es destinaren generosament dues mil pessetes més, hom considerà que, ben mirat, la joventut periodística podrà ésser més patriota, en el sentit que els diners no fan la febletat, i que en aquest món, el que compta són els valors morals i no els materials.

Sembla, però, que encara no han estat trobats prou valors morals ni dels altres per aconseguir que «La Humanitat» surti al matí.

VIES URINARIES
DEFECTES SEXUALS
POLICLÍNICA FARRE PIJOAN
RAMBLA DE CANALETES, II, 1er

Ràdio
Del fabricant al públic
3 llàmpares
Pts. 139'50
4 llàmpares
Pts. 275'—

Tot Europa en audiò. Un any de garantia. Busquem representants per a províncies.

Calàbria, 96 (C. Catalanes)
(No hi ha aparador ni botiga)

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi

de Mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASTIO

Corts, 414 - Telèfon 50422

CIGARRILLOS

CAMEV

Camel

El Be a les fosques

Teatre Romea i
d'El Be Negre'
COMPRA I VENDA D'UN
MARIT. — Negoci en tres
actes, un autor i un traduc-
tor.

ACTE I

(L'escena representa un interior
províncies que no ens és desco-
negut del tot. Jurariem que les
cortines i els mobles els havíem
vist ja a l'escurç del Romea...
Bé; no ens preocupem i alcem
el teló.)

La senyora Vila. — Vaig mo-
guda i em vull casar.

El Sr. Vinyes. — Ho veig una
mica negre.

El Sr. Gimbernat. — No ho
creguis. L'autor és un manu i ho
té previst tot.

(Arriba el Sr. Daví, acompanyat
del Sr. Gimbernat. D'una hora
lluny es veu que a aquest home
li deu moneda.)

El Sr. Daví. — Aquí soc perquè
he vindut. Necessito peles.

La Sra. Vila. — Em vull casar.

El Sr. Daví. — Eh?

El Sr. Vinyes. — A veure si ho
arranget.

El Sr. Daví. — Estic en venda.

La Sra. Vila. — En dono sis
rals.

El Sr. Daví. — No és gaire;
però, en fi... Podré pagar a aquest
Gimbernat.

El Sr. Gimbernat. — No s'hi
amoixin. Mentre el dilluns vinent
cobri de veres, la comèdia tant
en fum.

ACTE II

(La Sra. Vila i el Sr. Daví s'acaben
de casar i fan, natural-
ment, tot allò que fan els ca-
sats de nou després de casar-se.
S'amoxinen i es besen. (Què
us creieu, dènes?)

La Sra. Vila. — Avui és el dia
més felic de la meva vida.

El Sr. Daví. — ¿Que potser has
fit la primera comunió?

La Sra. Vila. — ¿Que no te'n
recordes que ens acabem de ca-
sar? Sembla que no et fa gaire
illúsió...

El Sr. Daví. — ¿Que no veus
que ara vindrà la senyora Alonso,
i em clavarà una bronca?

(Tal dit, tal fet. Entra la senyora
Alonso, amb aires de dona ja-
tal, i clava una bronca al senyor
Daví.)

La Sra. Alonso. — Vine aquí
a cantar-te les quaranta.

La Sra. Vila. — Pegui-li davant
meu, si és valenta.

La Sra. Alonso (al Sr. Daví). —
Vén, ros?

El Sr. Daví. — No puc resistir
el seu «sex-appeal». Passi-ho bé,
senyora Vila.

La Sra. Vila. — Romanços. Jo
he comprat el marit i tinc dret a
usar-lo.

La Sra. Alonso. — Doncs, jo
l'hi prendré.

La Sra. Vila. — Almenys, dei-
xi-me provar...

La Sra. Alonso. — Anem, ma-
co, anem.

La Sra. Vila. — El marit és
propietat meva. (A la Sra. Alonso.)
Com es comporta com un
vulgar rabassaire.

El Sr. Daví (fa una rebequeria). —
Jo vull anar-me'n amb la senyora
Alonso...

La Sra. Alonso. — Si t'escapes, et
mataré. T'he comprat i t'has de
quedar aquí. Et donaré escaiola
i a la nit jugarem a papas i ma-
más. Seràs el meu esclau.

(La Sra. Alonso se'n va indig-
nada.)

El Sr. Daví (resignat). — Què
hi farem! T'ho consento perquè
fas el benefici.

ACTE III

(La Sra. Vila i el Sr. Daví pren-
nen xocolata i suquen pa amb
mantega de veres. De tant en
tant, tiren un troc de pa a l'a-
puntador.)

La Sra. Vila. — M'has fet fe-
lix. Quina mi!

El Sr. Daví (confús). — No ho
expliquis davant del públic.

La Sra. Vila. — Apa, acaba
d'esmorzar, que et toca saltar una
estoneta.

(La senyora Vila agafa un círcol
i el Sr. Daví, de quatre grapes,
salta pel mug.)

El Sr. Daví. — És si em saldes-
sis? Si m'ho feies en un preu en-
ratoant, jo tornaria a comprar-me.

La Sra. Vila. — Com que ets
de segona mà, ho deixo a dos
rals.)

(Entren els senyors Gimbernat i
Vinyes amb els dos rals.)

El Sr. Daví. — Ja sóc lliure!

El Sr. Gimbernat. — No plàguis
en Macià.

La Sra. Vila. — ¿Com m'ho fa-
ré, tota sola?

El Sr. Daví. — Festeji repicar.
(Desapareixen tots i queda sola
en escena la Sra. Vila, la qual

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Batxida, 9 - Telèfon 10773

Aviu nit: Benefici d'AMALIA d'ISAU-
RA, la qual interpretarà el paper de
Bibiana en

EL ÚLTIMO MONO

Dimecres tarda Ultima representació

En honor a la beneficida, cançons
per Mercè Mireya

Companyia de comèdies
MELIA-CIBRIAN

agafa una pistola i avança fins a
primer terme.)

El públic, a cor. — Ara es su-
cida.

La Sra. Vila. — Si, em suci-
do. (Inofinadament, torna el se-
nyor Daví. La quasi suïda resta
sorpresa de veres.) Però, Daví!
Si en l'original de la comèdia tu
no tornes.

El Sr. Daví. — A en Soldevila
hi ha fet pena, i t'ammista. Seria
una crueltat fer-te morir en una
nit que t'homenatgen.

La Sra. Vila (al públic). — Moltes gràcies, estimat públic...

El públic. — No ens ha de do-
nar gràcies de res. Nosaltrs no
en tenim cap culpa, que no es
mort de veres!

(L'escena s'omple de flors. Les
tenen preparades per l'enterram-
ent.)

TELÓ

TEATRE STUDIUM i d'El Be Negre'

COMIAT DE TERESA.

Comèdia en tres actes, qua-
tre llagrimetes, tres emmot-
llats de guix, cinc cavallets
de pintor, trenta-dos dis-
cursos, amb un de propina,
quaranta «àdhucs», qua-
ranta-dos «quelcom» i un
cariteu, amb bigoti i xalina,
que fuma amb pipa.

ACTE I

Sr. Cariteu. — Sóc un ase; sóc
un ximple; sóc un somnia truites.
No serveixo per a res!

Sra. Mumé. — Ja pots ben dir-
me ja! Gairebé ni per a fer co-
média.

Sr. Cariteu. — I tu? Més val
que no en parlem gaire. Mira que
fer-nos venir de Molins de Rei
sense que sapguem l'obra!

Sra. Mumé. — Què vols fer-hi.
Són coses d'en Lluelles. Sort que
hi ha poça gent i fan cara d'en-
tusiastes.

Sr. Cariteu. — O de resignats.
Sr. Llopert. — No vull anar a
estudi! Sóc massa gran! (Li aga-
fa un treball.)

Sra. Mumé. — No hi vagis,
fill meu, no hi vagis. Així m'aju-
daràs a fer el dinar.

(Arriben les enyores Badia,
Rovelló, Llauradó, Merlos i May-
mó.)

Totes ahora. — Som alegres,
som joves, som enjogassades com
els rossinyols del bosc.

Sra. Badia. — Senyor Cariteu:
Évol una sentència que no l'ha
sentida mai i que encara el farà
tornar més enze del que és?

Sr. Cariteu. — Més m'estimeria
que m'ensenyeixis a saber agafar
els pinzellins per fer veure que
pinto.

Sra. Badia. — Oh! No s'amoi-
ni. D'això no en sap cap dels que
són ací. La vol o no la vol?

Sr. Cariteu. — Vinga!

Sra. Badia. — Es d'aqueles que
no en corren gaires. Me l'he in-
ventada jo, tota sola: Els testos
s'assemblen a les olles.

Sr. Cariteu. — Oh! Ah! Quina
profunda veritat! Mai no l'havia
sentida. Mai no se m'havia oc-
regut. Quin trasbals dins meu!
Quina més intelligent!

Sra. Merlos. — Sr. Cariteu. La
senyoreta Badia es fa monja!

El públic. — Això sí que em
veu de nou.

Sra. Badia. — A mi també. En
té la culpa el senyor Bertran.

ACTE II

Sra. Maymó. — Ves quina ma-
nera més ximple de vestir-me!
Senyor Cariteu, ¿no li faig llistà-
ma?

Sr. Cariteu. — Més me'n faig
jo.

Sr. Llopert. — Ai, que em mo-
ro!

Sr. Cariteu. — Fall meu! No hi
aniràs a estudi, no tinguis por!

Sra. Maymó. — ¿Que tenen ma-
laltia?

Sr. Cariteu. — ¿Que baixes de

l'hort, noia? Tota l'estona que
l'has vist ací ajacat.

Sra. Maymó. — No en tinc pas
la culpa jo. El llibre diu que ho
he de preguntar ara.

Sr. Cariteu. — Ja t'en pots anar.
Sebastiana, què te'n sembla, d'a-
quest anuncii del Servetinal que
estic pintant?

Sra. Mumé. — Més valdrà que
et fessis de les conferències de
Sant Vicenç de Paul. Almenys, les
senyores del «ropero» ens protegi-
ren.

Sr. Cariteu. — Oh, mai! Els
meus somnis, les meves idees, les
meves illusions, les meves...

Sra. Mumé. — El que et dic és
que ets un ximple.

Sr. Cariteu. — Ja ho sabia. Mi-
ri. Puigarrí. ¿Què te'n sembla,
d'aquest anuncii del Servetinal que
estic pintant?

Sr. Puigarrí. — Em pensava que
era un ou ferrat!

Sr. Cariteu. — Sort de la sen-
tència que em va dir la senyoreta
Badia. Els testos s'assemblen a les
olles. Dúeu meu! Això és el que
m'ha de salvar.

DISCURS DE PROPIA

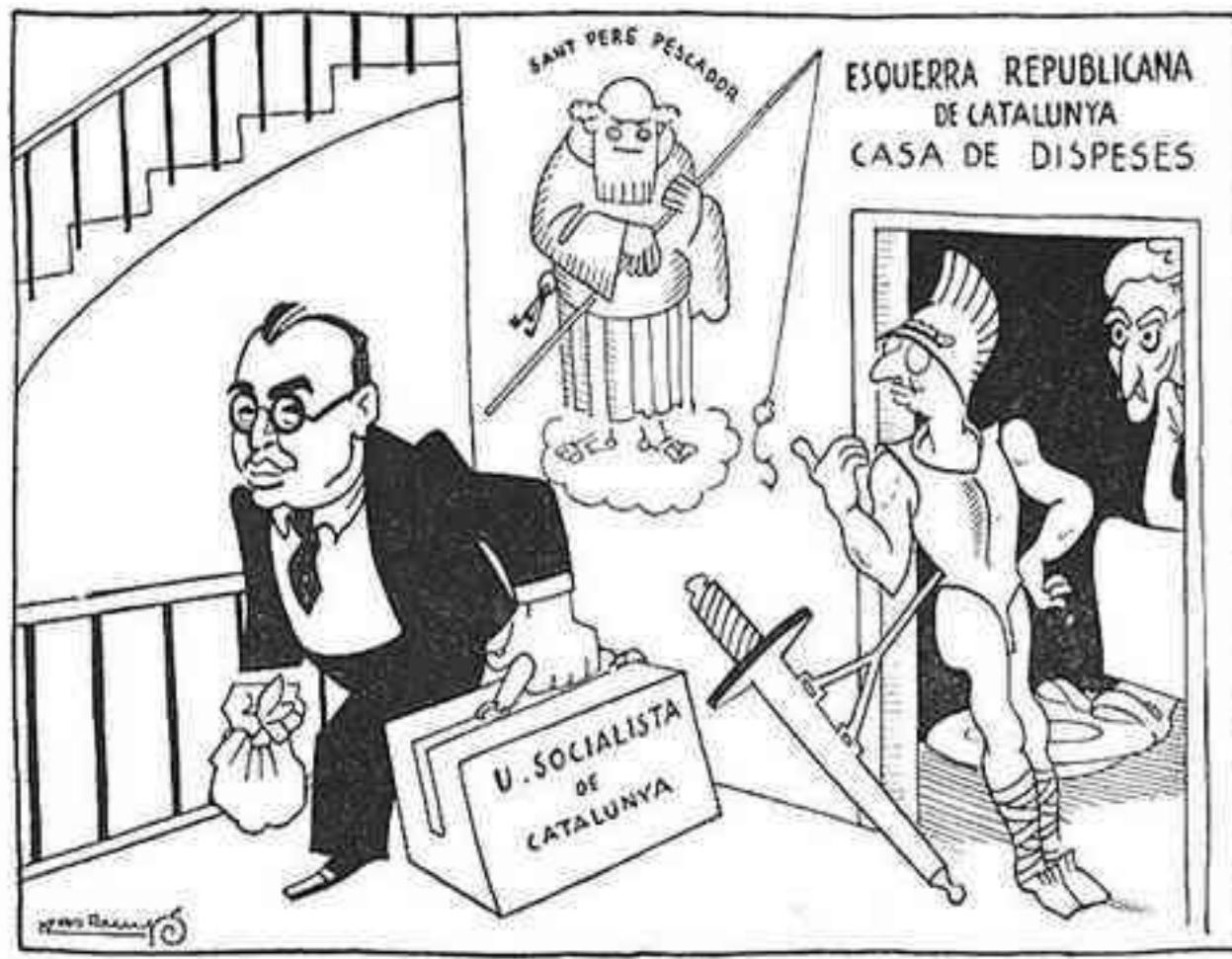
Sr. Lluelles. — Estimats ger-
mans. Nosaltrs som els del Teatre
Selecte. Selecte no vol dir Se-
lecte. Vol dir Selecte. Selecte de
Selecció. No Selecte de Selecció.
Amb això comprendre que

hagim fet aquesta obra d'en Ber-
trana. Nosaltrs no volem fer obres
que tinguin èxit. Nosaltrs volem fer
obres que avoreixen l'expectació, que
l'expectació badallí, es mortifici i pagui.
No ha de servir per a res més. Però
com que hi ha ben pocs especta-
dors que pensin d'aquesta mane-
ra, és per això que ací no som
gaires. Els de can Vilardó, els de
l'hostal del Sol i quatre abnegats
ciutadans que, dit sigui a part, no
ens fan cap falta, perquè nosaltres
menysprem l'èxit i l'aplaudiment.
Us prometem totes les obres més
llaus, les barbes més famoses del teatre
nacional i estranger. Amb això
nosaltres s'assemblen a les obres
que s'assemblen a les obres de
Selecte de Selecció.

Sr. Lluelles. — Estimats ger-
mans. Nosaltres som els del Teatre
Selecte. Selecte no vol dir Se-
lecte. Selecte de Selecció. No Selecte de Selecció.
Amb això comprendre que

hagim fet aquesta obra d'en Ber-
trana. Nosaltrs no volem fer obres
que tinguin èxit. Nosaltrs volem fer
obres que avoreixen l'expectació, que
l'expectació badallí, es mortifici i pagui.
No ha de servir per a res més. Però
com que hi ha ben pocs especta-
dors que pensin d'aquesta mane-
ra, és per això que ací no som
gaires. Els de can Vilardó, els de
l'hostal del Sol i quatre abnegats
ciutadans que, dit sigui a part, no
ens fan cap falta, perquè nosaltres
menysprem l'èxit i l'aplaudiment.
Us prometem totes les obres més
llaus, les barbes més famoses del teatre
nacional i estranger. Amb això
nosaltres s'assemblen a les obres
que s'assemblen a les obres de
Selecte de Selecció.

Sr. Lluelles. — Estimats ger-
mans. Nosaltres som els del Teatre
Selecte. Selecte no vol dir Se-
lecte. Selecte de Selecció. No Selecte de Selecció.
Amb això comprendre que

—Aul Cerqueu dispesal Ja sabeu que el nostre mal no vol soroll'

Exits d'EL BE NEGRE

(Ve de la 1.ª pàg.)

notícies que hem publicat i animem publicant.

—Com! ¿No és en Melcior Font?

—No, senyors; és un enemic del cinema.

—Ah, ja! En Josep Palau! Mireu-lo, perquè no el vareïm fer del Comitè...

—Perdonim, no és en Josep Palau; és un enemic declarat.

—En Ramon Trubador!!! —cri- daren tots a la vegada.

Ho havien encertat.

Venient los tan ben disposats, varem entaular-hi una conversa. Es parla de projectes, d'aspiracions...

—Ara volem entrar en una gran activitat—digué d'ells—. L'Ajuntament necessita cinquanta aparells de projecció per les escoles. Tal marca (aci una marca alemanya) és la millor; qui, si no el Comitè del Cinema, ha d'és- ser l'encarregat de proporcionar-los per un preu raonable? Jo, per- sonalment...

—Veure—digué un altre dels presents; no crec que aquesta marca sigui la millor; té molts més avantatges tal altra marca.

—Ui, ui, ui! Que aneu de pressa! —exclamà un tercer—. Jo precisament ahir vaig veure... Haugürem de posar pau. Estem segurs, però, que encara no ens ho agrairan.

Venient que no en podem treure l'entrella, varem decidir anar a veure un dels membres més ca- racteritzats — caracterització, però, invisible del Comitè: el jove professor Guillem Diaz Plaja.

EL QUE ENS DIU EL JOVE PROFESSOR

Trobarem el jove professor pro- fessant. Quan hagué professat prou, es dignà rebre'ns.

Vivim sota el signe del ci- neisme cultural—ens digué—. La cultura pel cinema i el cinema per la cultura es compenetren en un moviment estàtic-dinàmic, o termodinàmic més aviat. És per aquesta raó primera, és per aquest imperatiu categòric que el Comitè en general ha d'estar sempre a la que salta, i cada membre en particular ha d'estar a la que salta més encara. Així ho ha vist i ho ha comprès la indústria. Interessa fixar que ho ha comprès així i no d'una altra manera, per demostrar que per bé que indústria, és intelligent, sense arribar a intel·lectual. Hem vist ja la Western Electric fer unes proves de cinema sonor a la Generalitat, per si ens convenia comprar un aparell. Immediateament la S. I. C. E. en feia unes altres a la Casa de Caritat per si en volíem comprar un altre. Hem begut xampany a la Orfeo Sincrònic, i estem dis- posats a beure'n on sigui, però no som partidaris d'aquestes exhibicions. Si s'ha de comprar un aparell, la cosa s'ha de fer amb dis- creció, perquè a so de tabals no es cauen llebres.

—Però, vol dir...

—Naturalment que, quan caldrà comprar algun aparell, hi haurà bufetades.

—Entre les cases, es comprén. S'equívoca; les bufetades no seran entre les cases, perquè les cases posaran llur confiança en nosaltres.

—Doncs, aleshores, entre qui seran les bufetades?

—Entre nosaltres, naturalment!

Què penseu de la guerra... contra les mosques? Les catàstrofiques conseqüències de la resposta del senyor Bertran de Quintana

Com cada any en arribar l'època de la calor, els països cultes d'Europa no atrevint's a declarar-se mutuament la guerra per por dels fulminants discursos pacifistes del senyor Bertran de Quintana, la fan a les humils mosques.

No passaran, doncs, gaires dies, que l'alcaldia, estimulada per aquesta transcendental enquesta, publicarà uns manifestos en els quals, entre altres coses infonamentades, dirà que els pobles no tenen mosques.

A aquesta lluita desigual i fràtrica, la rellevant figura del senyor Bertran de Quintana ha respondut amb un vigorós «Guerri a la guerra!», que com un eco ha estat contestat pel diputat socialista senyor Ruiz i Ponseti.

Heus ací el que han restpol les personalitats que per nosaltres han estat consultades:

EL SR. BERTRAN DE QUINTANA OPINA

Hem trobat el senyor Bertran de Quintana dedicat a la patriòtica i humanitària tasca d'ensenyar al seu filllet, un xamós infant de dinou anys, com es fa per trencar el cap als soldats de plom. Quan n'hi tinguis escapçats un parell de dotzenes, ha vingut i ens ha dit:

—Sóc anticlerical, feminista i pacifista. Però com que a vosté avui només li interessa el meu pacifisme, en aquests moments sóc únicament pacifista. Detesto la guerra. Precisament aquests dies estic organitzant una campanya a favor de les oprindives mosques.

Hauran de quedar-me sumament agradides. Ja l'any 1923 vaig fer els Estatuts d'una entitat dedicada al salvament de mosques naufragades.

Diversos partits, entre ells Acció Catalana, han experimentat un gran nombre de baixes, degut a què molta gent es prepara a ingressar al grup que resulti vencedor de la singular batalla.

EL SR. RUIZ I PONSETI TAMBE VOL LA PAU

En veure'ns, adoptant una pose greu, ha pronunciat les següents paraules, amb les quals ha entrat amb passos resonants en la història d'Espanya:

—La guerra ha començat diantés de la conseqüència lògica de l'imperialisme i del capitalisme. Per això ens oposavem a la construcció del pal d'ancrege de zeppelins. Si nosaltres contruïm el pal, al cap d'un quant temps Alemanya en reclamarà la propietat, perquè amb raó diria que és ella qui el fa servir. Al cap de més temps, ocuparia els camps del contorn per a installar-hi serveis anexos. Més tard tot el Prat. Més tard encara, s'anexionaria Barcelona, Catalunya i Espanya (possessions africanes incloses).

Mestressa de la Península, demanaria un corredor com el de Polònia, per tal de poder crear amb llibertat França. En possessió del corredor, aniria ocupant successivament zones de la banda dreta i de l'esquerra, fins que dominaria França i finalment el món.

—I referent a la guerra contra les mosques? —li preguntarem.

—A, no en sé res. Aquesta lluita només interessa els fondistes i els calbs, i jo no sóc ni una cosa ni l'altra.

EL QUE EN DIUEN ELS FONDISTES

Ens hem adreçat a l'amo d'una fonda de visos —un simpàtic murcià — del carrer de Montserrat, qui assabentat del motiu de la nostra visita, ha fet el següent. D'un plat d'escudella a punt de servir, amb gran compte per tal de no treure'n una gota de líquid, ha extret les vuit o deu mosques que hi havia, i l'ha fet portar a un parroquí que picava inconsistentment sobre la taula. Mai no ho hagué fet. Ha vingut iradament contra nosaltres i ha dit:

—¿Qué es ezto? ¿Dónde están las mozeas? Que yo soy mu hombre y no tolero burlaz!

EL QUE EN DIUEN ELS CALBS

Hem anat a La Noche a trobar el periodista senyor Pomés:

—¿Qué penseu de les mosques amb relació amb la calvície?

CABARET CATALÀ

BALL MUSSET
Dijous 11, a la nit. Inauguració de la temporada d'estiu a l'estil del Casino de París.

Gran Ball de Soiree amenitzat per la gran orquestra

CASAS Y SU TRIBU
R. Santa Mònica, 6 - Telèf. 23687

—Sabeu, Gassol, que els barbers volen fer vaga?

—Per mi mal

—Musca momordit nudatum caput calcis—ens ha respondat.

—Exacte. Noi, si ho haguessim sentit els de La Humanitat!

—Va prosseguir, imperturbable:

—Quam opimere captus...

—Però a vos—interrompèrem—, us molesten les mosques a l'estiu?

—Va treure d'un calxaix un «bisó» i se'l collocà olímpicament davant la testa.

—Així, no!

—Però, i a l'hivern?

—A l'hivern també me'l poso, per tal de no encostipar-me. A mi no!

LA GUERRA: DISSOLUCIÓ DE LA CREU ROJA

A primeres hores d'aquesta matinada hi ha hagut el primer xoc entre pacifistes i bellicistes, comanats respectivament pel generalissim Bertran de Quintana i Dencàs, i la sang ha regat els carrers de la ciutat. Ha estat crida la Creu Roja per tal que accidi amb el seu material, i ho ha fet presentant-se amb els timbals, platejets, trompetes, etc, amb els quals amenitza les curses de braus.

El governador, adoptant una actitud incomprendible l'ha dissolt.

EL QUE DIUEN PELS CENTRES OFICIALS

A l' hora de tancar l'edició, la confusió que regna pels centres oficials és absoluta. El senyor Paquet Madrid s'ha possesionat del Govern civil i ha adreçat una crida als exèrcits en lluita aconseillant-los que prossegueixin la guerra fins a l'extinció.

Diversos partits, entre ells Acció Catalana, han experimentat un gran nombre de baixes, degut a què molta gent es prepara a ingressar al grup que resulti vencedor de la singular batalla.

Des que es celebra el sopar de l'anniversari del Públic Cinema, en el món cinematogràfic hi ha un neguit semblant al que hi havia en el món abans del descobriment d'Amèrica. On era Amèrica? Com se'n diria, d'Amèrica?

En aquell memorable sopar, Mr. Horen va declarar que proximament s'obriria a la nostra ciutat un altre cinema.

—Un altre cinema, tal com estan les coses—es diqueren tots els distribuidors a cor, uns amb veu de baix, d'altres de bariton, d'altres de tenor. ¿Os és questa mèla blanca per proveir-la de films?

Però Mr. Horen callava. No més digué que el nou cinema s'apena.

—¿Veu aquest senyor que acaba de sortir? Es farà la barba d'or.

—Bafa!

—I de la manera més senzilla. Afugiràs que feia temps que des de la galeria de casa seva veia en una altra galeria que donava al Passeig de Gràcia un senyor tot precupat i cada dia més preocupat. «Aquest home en porta una de cap», es digué. I ell que si, que em ve a veure i m'ho expliqua. Jo li miro les ratlles de la mà i diu:

—Aquest senyor es diu Salissachs! No es li d'aqueix senyor Salissachs, que vol posar un cinema al Passeig de Gràcia, entre Mallorca i València.

—Bufa! —va fer el senyor Horen.

—I em demanà censell.

Jo n'hi vaig donar, pagant, s'entén, i amb el censell va marxar a València, va anar a veure un escultor, un bon escultor, i després tornà i anà a veure el senyor Salissachs.

—Senyor Salissachs—li digué—, jo li porto la solució del seu ne-

gueix. Junts posarem un cinema

d'en Salissachs i en la Tintoreria Francesa.

—Home! Precisament jo en tenia la intenció.

—Dones, miri, coincidim. Es dirà Amadeu Vives, i al vestíbul

hi posarem el bust del gran músic.

—Faci, faci.

—I el senyor Salissachs ia.

DARRERISSIMA HORA

Una vegada sortit al carrer

aquest número, el senyor Salissachs, s'ha vist obligat a telefonar a Jefatura de Policia,

perquè li envíin un camió de guàrdies de Seguretat, si pot ésser amb algun de boig. Davant de la casa del senyor Salissachs hi ha una cua formada pels directors i personal subaltern de totes les cases

distribuidors, cada un d'ells

portant sota el braç un magnífic bust del mestre Vives.

DARRERISSIMA HORA

El Sr. Salissachs, després d'exa-

minar els bustos del mestre Vi-

ves, ha dit que no sabia què te-

nia que veure el mestre Vives

amb el cinema, i ha decidit de-

cantar-se més aviat per la famí-

lia del mestre.

Precisament resulta que el mes-

tre Vives va tenir un fill que es

diu Josep Vives i Giner, que

és conseqüència de tenir la des-

gràcia d'associar-se amb el se-

nyor Carner Ribalet, per fer pri-

mer uns estudis a Sabadell que tin-

gueren la sort de no fer-se i la

sort d'establir uns «Laborato-

rios», tingué l'altra sort d'esdevenir

el primer cinematografi de

el món. Aleshores, el senyor Salis-

sachs ha decidit donar al seu ci-

ni el nom de Vives Giner.

Tots els distribuidors de la ciu-

tat han encarregat als respectius

escultors que dels bustos del pare

en fassin bustos del fill.

Per tal de determinar a quina

cosa donarà l'exclusiva del seu

</